

Никодин Чернодримски

Големиот Летач

Содржина

1. Наместо Предговор
2. Посвета
3. Не ми го знаете сеуште името
4. Го пречекорив прагот, не ми кажа збогум
5. Имаше право стариот Калуѓер
6. Се сеќавам сега на се
7. Големиот летач
8. Очите на животот
9. Недела е
10. Се Вратив со Скиптар
11. Жив круг
12. Се извлеков од мракот
13. Пробувам
14. Изјавувам дека постои
15. Всушност, се подготвувам за наредните сто години
16. Се простувам
17. Нека се случува повторно
18. Нова битка
19. Крај Воденицата
20. Добредојде
21. Небесна Возвишеност
22. Солзите на пониженоста
23. Ја изгубив сметката за времето
24. Млечен Поток
25. Бескраен лет
26. Прстот на Судбината
27. **ИГРАТА НА ПРОНАОЃАЊЕТО**
28. Конечно
29. Безименост
30. Татнеш
31. Обличие на Светлината
32. Нова Религија
33. Пред олтарот на времето
34. Оче прости им , незнаат што прават
35. Загатливо, сокриено испревртено
36. Безимени Чувства
37. Полусон
38. Песна над песните
39. Крај на вечноста
40. Скитник вечен
41. Призрачна Книга
42. Син Ми е
43. Не е ни битно, се смилив
44. Ја изминав патеката на покорноста
45. Видов дека и во хасот имаше свој ред

46. Претсказание за последниот лет
47. Невелам сега дека имам моќ над судбината
48. И би
49. Сега знаете
50. Мистеријата на Белата Роза

51. Пред олтарот на времето
52. Ова е мојата тајна.
53. Последна тажна песна
54. Се родив некаде во предворјето на Вечноста
55. Сите патишта на мојата Душа во бескрајот почнаа

Наместо Предговор

Патот на мистичното самопронаоѓање во овој свет на опстојување е секогаш тежок, па така одењето на таа патека, недвосмислено го носи трагачот и на духовното развивање.

Да се погледне во сопствените бездни на внатрешноста од душата, а при тоа да не се изгубиш во тие имагинарни светови, кои на час се мешаат со стварноста е една голема вештина.

Одењето по рабовите на тие патеки, кои во секој момент можат да ве повлечат во Бездната, бара Спартанска Воља, пожртвуваност но воедно со себе носи и болка, болка која многумина и неможат да ја замислат. Духовното Воздигнување, повеќе е за храбрите и одлучните, додека колебливите застануваат и никогаш не продолжуваат по првиот чекор на тие патеки.

Оние, кои и вистински решиле и се одлучиле да атргнат, и никогаш нема да се исплашат од вистинското лице на чуварот од портата на имагинарноста.

Трагачот, треба да знае дека пред да го направи својот прв чекор, пред самиот праг, од тие внатрешни светови, треба да ги остави сите свои очајни мигови, стравови, и скриени болки, но и преголемите, или со други зборови кажани Мегаломански желби.

Кога и вистински ќе тргне, треба да е свесен дека скриените копилиња на овие чувства ќе воскреснат на патеката. токму Борбата со сопствените стравови, е најдобра трансформација што се доживува и го надградува.

Вистинската Потрага по сопственото јас, никогаш неможеме да ја измериме со часови или пак денови..таа трае со години. и во тие години, секогаш, во секој нов ден во самата внатрешност на трагачот воскреснува копнежот, растеки од ден на ден, за денот кога во синилото на очите ќе се всели Боженствената Светлина.

Па така, честопати, Поезијата во таа потрага е најхармоничната нишка која ги врзува сите здрави патеки, и ја лекува секоја болка која е залепена на Душата.

Поетите со својата Боженствена Дарба, го опејуваат се она што можат да го видат со очите на душата, а другите неможат и да го замислат.

Опижувајќи ја радоста со илјада и еден збор, бележи ги црните пластови на тагата, сликајќи ги низ милозвучните зборови сите нијасни на виножитото, и распрскувајќи го сиот собран мирис на цветовите е онаа Чиста Поезија.

Така и Чернодримски, со својата вештина на сликање на најубавите и највеличествено светови, не води во сите негови скриени предели на Душата, но при тоа внимавајќи добро да не паднеме во тие Бездни.

Со својата Вештина, ни кажува суптилно, каде живее Месечината кога наутро заминува да одмара, ни ја покажува сопствената радост од доживеаните прегратки со ветерот, ни ги покажува сите патеки на Свездите, но несака да ни каже дека дел од капките на дождовиуте кои лијат се негови солзи.

Еднаш знам, рече дека неговите ноќи мирисаат на најубава насмевка, и во право беше, и тогаш и сега плови со насмевката во сите Деноноќија храбро и непоколебливо, одејќи кон Целта.

Валерија

Посвета

Не ги напуштај никогаш своите соништа,пуштија душата да ти сонува,и тогаш кога соништата ти изгледаат дека се во далечините,тргни по нив,полека и сигурно..Босонога чекори по песокот послан во твоите соништа што ги сонуваше уште како дете,мокри од таласите на твоите трперливи животни желби.Нека сонувачот повторно во тебе заживее.нека те води по меките облаци на твојата голема и богата фантазија.Дозволии на душата да се облече во облеката исткаена од конците на најсјајните свезди,од најфините нишки што се кријат во твоите неостварени соништа.Дозволии на душата мека на допир,нежна на миловањата од ветерот ги рашири своите широки небесни криља и тргне кон својата цел.тивко,толку тивко како прекривката која е прекриена со најблескавата свездена прашина..сонувај и не плашисе..ДОПРИГО НЕБОТО..се плашиш ли дека ќе бидеш сама..ајде дозволии на душата која го носи сонувачот исто како што го носеше кога беше дете и кога ги прегнуваше малите и нежни играчки,нека и сега ги понесе сите твои неостварени желби кои нестрпливо чекаат да ги прегнеш силно во твојата топла преградка,да заедно летните во новите светови кои те чекаат нестрпливо.

СТИХОЗБИРКАТА ЈА ПОСВЕТУВАМ НА БИСЕРА СИНАДИНОВСКА

Не ми го знаете сеуште името

Во височините се судрија,Времето и настаните...а Јас се согласив пред нив да создадам едно
словописание за сето тоа.

Во просторната точка сум сега,со цвет во рацете,некам да овене да знаете,тоа е мојата утрешнина.
Сидовите ги собирам,и не им давам веќе на сенките да се издолжуваат,а таа пуста глутница што се
буди,со вселенска кожа ќе ја препокријам,и на место ќе ја приковам.

Не ми го знаете сеуште името,и мислите дека ова е само едно празно глаголење...не сте летале со
бездомен ветар..чудотворен е тој..ми влева сила...напати молитви заедно измислуваме....напати
се провлекуваме низ ларвата на еден нероден сон.

Создаваме невидливи кругови,чекаќи ја ноќта,каде Судбината ќе не Благослови.

Го пречекорив прагот, не ми кажа збогум

Тишината полека пукаше на сите страни, во сите пукнатини започна повторно да се шири
миризбата на Црното Вино зачинето со Цимет.. веќе знаев дека несмеам да дозволам, повторно да
се запали искрата на старото огништи.. во рацеве ми остана уште една рака пепел, и на таа хумка
каде беа собрани сите мртви спомени ја фрлив... на сувото дрво, што беше се испречи пред мене го
закачив последниот тажен стих..

Жртвуваќи го сонот, го изгубив срцето, ја раскинав душата..
Беше тоа залудно, и малку будалесто
Стоеше, криејќи се позади лажната насмевка
Го пречекорив прагот, не ми кажа збогум
Имаше храброст, на Светиот Завет да плукниш
Немаше храброст, солза да пуштиш
Нема повеќе умирања, ни пак бесцелни бдеења
За тебе, и проклетството го вкусив
И дожливите есенски денови ги изминав
Сега кога веќе ни на името твое не се сеќавам
На Пиедесталот каде Љубовта се раѓа застанувам
И просторот и времето во погледот се собраа
и започнувам повторно, повторно
играта на светлината и темнината денојна да ја играм...
весело... еве повторно се смеам..
научив повторно, од непостоењето во стварноста да чекорам...
пред мене е Вечноста.. а таму непостоиш...

Имаше право стариот Калуѓер

Темнината е висок сид околу недвижењето на Дамарите..но ете...дојде Ветер и ја одвеа со неизртеното семе од скапаниот самјачки живот..сега..сега не се плашам..како вчера кога и очите ми тежеа со недовршениот сон...смејстесе само вие...да знаете,не сум веќе Хамлет со парталави и лити денови на мене..ни пак имам веќе Величенствена Тага во Срцето..јас започнувам да се искачувам кон непознати Сосвездија,а вие влечетесе во оваа кал..таинствената злокобност ви ја слушам како ги оштри вашите заби..имаше право стариот калуѓер...сверот е најопасен кога е притаен со насмевка загатлива..немислете веќе дека сум призрак со омраза..нема да молчам за вас..од волчја цицка цицав три ноки..затоа молчете..вечерва земјата се затвара,и сите мириси на пештерите ќе ги снеса.....којзнае,можеби на некого или некоја ќе и осамне утрото со болно завивање..

Се сеќавам сега на се

Ќе ја кажам Вечерва
Прастарата Мантра пред Месечината да се Исполни
Знам,нема да ја разбете
Ветерот ми шепотеше на пладне
Се разбудија и во мене Вековите
Се сеќавам сега на се
Уште во утробата ми ја раскажуваа
Приказната за световите и светлината,и реките
И Високите Планини,и Немирните Мориња
Ги дознав сите тајни на Вселената
Кога се раѓав
Ангелот со прстот усните ми ги затвори
Тајните во бледи сеќавања ми ги претвори
Рече со Ехото далечно
Ќе ме чека во Петата димензија
Се сеќавам сега на се
Се венчав со Вечноста
Како скалило повторно ја добив Смртноста

Ќе ја кажам Вечерва
Прастарата Мантра пред Месечината да се Исполни
Знам,нема ја разберете

Големиот летач

И се почна онаа ноќ
Ноќ,кога ја оставив кожата на каменот
И не посакував повеќе да бидам црнобрадо сениште
И за последен пат заиграв на свадба со диви петли
И ги заборавив мртвите,иако живите саде скрбеа.

И ете легнав во јама
Во суводолица,скитникот дрипав да го залепам тука
Пајажината на сонот беше му згусна на левото око
Десното тртка крвава го затвори
Со вејки го препокрив,да не копнее да се извиши.

Се прекрстувам
Јас сум летач,Јас сум големиот летач
Ако ме закова времето на место,ете тогаш ќе ве заборавам
Но сега само го потковувам ветерот,и ги спрегнувам маглите
Синилото на плеќите ми лежи,за небесите ќе ви пеам.

Поинаков сум од луѓето
Ангелите ме воведуваа во свои тајни
Татни претсказанието,чека вино
След три дни ќе биде полна месечина,ќе летам повторно.

Очите на животот

Уште сум нејак,та затоа
Парчиња сонце сеуште на рамењата ми се множат
Како сила оловни искри летаат
Спроти мене вејките на дабот дозреваат
Тајните од минатото под кората го впиваат
Ех молвам
Подгрбавена си
Болката на сверот те допира
Накострежена слушаш како волчица на полноќ песна ти пее
Не нанесувам веќе болка
Малку без ред ја гледам нејасната младост
Подивува,и палиш шест црни огнови
Измислуваш жив стожер пак
Ревам зачудо со чист глас
Сеуште не си ја сватила пресудата
Гола си
Бесконачието на залуденоста веќе те одмина
Мачно ми е што во неврат отидоа летата
Те жега страв
На камена грамада поругание те чека
Попусто глаголиш,летачот сладострастие го фатило
Ете само да знаеш јас го видов разлеаното виножито
И не ти верувам веќе
Затоа можеби очите на животот мој болскаат.

Недела е

Се вратив пак на земјата во доброволно заточение
Да ме спровира времето низ својот крик
И уште во утрината молвеше со мене
Ти си маѓесник со сказание, прелетајги сега мочуриштата.

Стојам со раширени криља, крај нозете тажаленки се спровираат
Зарем да ги советувам лековерните, или претсказанија да спружам
Красти ќе ве скориваат ноќе, многутрадалници не ќе помнат ништо веќе
Бездруго со дрвени стапалки ќе ги пребројувате свездите.

Можеби некои ќе остават позади себе нешто
А Јас, прозирен сум, летам, и ја откривам иднината
И Небесата се солени, не верувате, солени како солзите искрени
Ова чинам го кажав на Велики Петок, кога русалки ме покриваа.

Ве одминувам, и пеам Божиќни песни, на јасник вечерам
Или ти, или таа, или тој, или тие, не знаете дека сум ковалец на ново утро
Напати зад мочуриштата, под бело сонце учам старо писмо
Недела е, шепото младото ветре, најубав ден за летање.

Се Вратив со Скиптар

Не се вратив порано за да копам по небесните предели за вас
А што да се прави
Еднаш измамен од смртна светителка божемна безгрешница
И повторно заведен од блудница
Третпат
Третпат ни безлични богови не би погледнал
Гниев под дрвото на животот четири лета
Малку подзаборавен,гледаќиго пајакот како ми го испишува името
Со самотно кандило ловев сенки безначајни
И во светото пламенче ја криев копнежливата пеперутка

Кога можат седум монаси да ги закопаат гревовите
Кога може Свети Спиридон да Свети Вода
Тогаш можам и Јас,суденото мигование да го земам
Пијам,пијам од пролетните поројници нова вистина
И не го кријам ликот со набожна насмевка

Голтач на иднина се сторив
Ќе ме прекори ли некој за ова
Рѓата на мртвите дни ме одмина
Зимската влага од снагава ми падна
Со скиптарот од леска што го делкав
Светлина намамувам,порта отворам
Се исправам како Човек
Секому ќе му дадам што му следува.

Жив круг

На челото стои житието
И през полноќта ме обзема покајанието
На градите, небаре бодеж е залепен крстот
И го симнав расото обезправено.

Дојдов, гледајте ме
Да бев мртов и воопшто немаше да ме видите
Немам веќе амајлија
Само поснава земја ќе ме сака

Сега сум без скрб во очите
Без род и без пород
Играчка од коски на неродените далечини
И не рти веќе десно од мене сеништето

Чудно
Молчам, а чинам играм во круг
Во живиот круг

Се извлеков од мракот

Се извлеков од мракот,сам
Со распната кожа на четири дела
Чинам,малку и душата на парчиња ми е
И ете,прословувам на светлината сега
Житија стари,крај пламенот од суви и мртви вејки

И дозреаа и презреаа сите дни
Беседам со жегава од пламенчињата
Подолго ќе живеете
Не крадете од Божјото
Така покасно ќе се венчате со черна земја.

Се ближи за мене небесниот облак
Вечната солза на болката веќе ми се лизга
Сребрениот крст на гради се лепи
Офкам
Вие само воздивнете
А ти земјо малку поплачи,ради реда.

Имав свои тајни
Проодив во секакви пустини
Живеев во невидливи лета
Лачот на сонцето напати ме милуваше
Остана уште меѓу сvezди да прошетам.

Судбината сега ме тера со Бела врана да пеам
Чинам Волшебничка е тоа
А јас само прословувам
Се извлеков од мракот сам.

Пробувам

Пробувам,со тишината и дождот да ја поделам болката
И затоа можеби зборовите се ликот на тие неми крикови
Ете,по којзнае кој пат седнувам на кровот од овој уморен Град
Високо,скоро до Небото
Да слушне и месечината

Знам.... прословувам
Низ преиздолжените лета,се спроврев низ чудиредија
Живеев,и понекогаш ја прегрнував земјата
Во коридорите на сите мртви дни,се пресоздаваа поразите
Го нарекоа,бесконечие со скрб и јад
А јас им глаголев,тоа е Љубовта на Смртта
За Вечниот Ден,или Вечната Ноќ.

Пробувам,со тишината и дождот да ја поделам болката
Амброзијата на животот ја измешав со горчливи мигови
Не ја чекав за тоа приквечерината,туку ја развлеков ноќта
Врела магла ете се расплина низ мене
Станувам жива цел на круговите,тесни потесни
Живо стебло во глобочините на мракот
Претчувствувам Вселенски рев
Да го искрпам ли огништетето
Или некаго во изминатите столетија
Безумие ќе го наречам,или проклетство на младоста.

Пробувам,со тишината и дождот да ја поделам болката
Затоа,Ги изгонив од месото гревовите
Вчера грешник со жилави раце
Утре,вестителот на новиот изгрев
Знам
Ново воскресение ќе ми дари
И затоа
Пробувам,со тишината и дождот да ја поделам болката.

Изјавувам дека постои

Изјавувам дека постои

Додека ја гледам човековата беда како се извлекува од своите оклопи
И се испилува од Јајцето на Проклетството
Клетничка, со невидена сила
Безбели, нејзината болест беше и ќе биде Натемаго.

На полноќ, воздивнува зелена магла
И се издолжува змиску околу вратот на избраникот
А потоа, во руменилото се спровира покрај упокоени души
Бега така и самата од манастирската Книга.

Додека земјата го чека милосрдieto на небото
Игра весело на марионетските конци
Далечните мината, ги остава без воскрес, на висока карпа
Во утробата и се згуснува густот мрак
Претчувствува, ќе ја гонат Паганци и Поганци.

Изјавувам дека е така
Нејзината вредност била ваква
Килограм метални пари, собрани во тајни бордели
Но етеја, и по неколку будења, завиткана е во својата сенка

Изјавувам дека е така
Црвени дождови доаѓаат
Липаат вековите изминати
Ветришта влакнести и се спровираат околу снагата
И се топат дамарите, до неплоден несреќник.

Возможно ли е
На арамиска почва да и ја дупчат земјата.

Всушност,се подготвувам за наредните сто години

Под месечинава спокојно дишам,од прерано разбудената птица
Слушаќи како жуборка водата,ослободена од сите гревови
Наоколу,само неколку очи,нараснуваат,исто како ноќва
Над мене,и над призраците,се распрснуваат ѕвездите.

Се обновувам,но го одбивам калапот на човечкиот лик
Ја чувствувам тревата,исто како како последниот мртов сон
Сон долг педесет и пол години,ете,таков бил договорот со судбината
Сон на Сино Езеро и Горостас вишен.

Се појавив еднаш,небеше тоа ни маѓија,ни пак трик
Патував покрај ѕвездите,се нурнував во црни дупки,паѓав во бездни
Но сепак не му припаѓав на тој век
Без крв,со празна утроба,и без соништа ја издишав тишината

Родениот син секогаш затскриен ме демнеше од заседа
Збесната волчица,со задгробен глас ревеше,покоруваќи се наоколу
Подоцна,жарот од огништето згасна и кај ќерката
И ете,се расонив во Библиска Легија,со златна путура во рацете.

Всушност,се подготвувам за наредните сто години

Додека

Под месечинава спокојно дишам,од прерано разбудената птица

Се простувам

Се провлеков и низ земјата на вечните сенки
И навистина
Им ги заборавив и имињата
Тројцата,кирации во човечката воздишка
Никој,ама никој,за ова никаде не запишал
А ете Јас само глаголам
Додека крај мене минува бранот на кобната тишина
Лепеќи го мракот на мемлосаните сидишта.

Зачудо,некаде далеку е врзана мојата тага
Во некоја еднолична песна на скрките
И пустата,пробува повторно да сирне во мракот на мртвиот свет
Отука ја тешам,ти плетам сребрена пајажина овдека во светоста.

Стивна и песната на Безнадежниот Гавран
Ги нема и заодите исполнети со волчји завивања
Пукаат и планините неможеќи да фатат капка сонце
А тука,подалеку од животот,се простувам и од гревовите.

Нека се случува повторно

Во жилата помеѓу очите ти ртаат сите црни соништа
Заглаголи никаквец кој јаваше на семокен ветар
Гледаш оган,разбиени ти се капките во заробен облак
Маѓепсан си,без допир и без збор да останеш
Не реков
Срцето ми е пред замолкнување
Без тежина,се предавам на судбината
Ќе ја отпечатам крвта,нека ми се суди
Ќе се надвиснат две сенки,ќе исчекуваат
Нивниот гнев ќе се грчи во тупаниците
Слушате ли рапав шум и грч на душите што патуваат
Се ближи заодот,тишината ќе се плоди
Вие,меретеја вашата омраза
Издишувам со олеснување заедно со планините
Ноќва е мала темна месечина
Нема да се исповедам никаквцу
Ќе оставам
Се што се случувало низ вековите
Повторно да се случува.

Нова битка

Не се обеспокојувајте
Не сте почувствувале трепери од допир на студенилото
Легнува тогаш таква тишина
Да сраснува брзо каменот со трупот
Два живи трупови кои ги кваси Безнадежен Дожд
Чекаат сурова жега и пиштат змиски од утроба
Судетеми, осудувајтеме
Но јас само кажувам за неутешните души кои лутаат
Еве ќе замолчам за да не ги поканам вака Гавраните на гозба
Ќе ја слушам својата песна во ноќта
Безбели тоа се секавањата од мртвите спомени
Ете тогаш осаменички ја изградив вербата во себе
Та сега овде на небото го купувам правото на живот
И не ќе знаам веќе за суровост, алчност, себичност
Почнуваќи така нова битка без секавања.

Крај Воденицата

Незнам како
 Но пропаѓав помеѓу траорните чекори
 Оние,што немаат ни почеток ни крај
 Мислам водеа во најстарите времиња
 Одеднадеш
 Ехо на далечен глас или далечен настан
 Го удави и пискотот во грлото
 Дамарите без сетила останаа,со преголема тежина во себе
 Не си ја кажувам маката
 Зад мене се соништата повлечени низ сребрена пајажина
 Миговите ми станаа без значење
 А ете духот на прадедоми ме вратил во минатото
 Се движеше,водејќиме кај воденичките камења
 Дабјето беше станале прав
 А тој само шепотеше замислено,палејќија лојаната свеќа
 Копаше така во коренот на огништето
 Молчев,неподвижен,малку стуткан
 Карши нас плачеше нојна птица
 Мртвите не простуваат,и ти нема да простиш
 Рече гласно
 Синот должник те стори,без своја свадба сега остана
 Ќерката со клетва за камен крст те врза
 Стенкав ,се чешав,прашав,призрак ли сум
 Ме болат и коските под кожата
 Слушам напати како и земјата од болките се морничави
 И така
 Тонев помеѓу траорните чекори некаде кај воденицата
 Кажувајќи му
 Јас тргнав кон живиот пламен душата да ја смирам
 А тие,некаги,меѓу разбушавени магли нека одат
 Не ќе изрти никогаш нивната пролет
 Некаги

Добредојде

Легна парче темнина
Ги препокри искинатите пискоти
Се смири сета дива болка
Умираше така краставата година
Сега
Сега не запирам ни пред порој, ни пред крик
Нека знаат и крстените и некрстените
Ветриштата семето ќе ми го расејуваат
Земјата добротинител ќе стане
И нема да ги оплакувам живите
Ако речам збогум, проштевајте
И зарем никој нема да ми ја испрати душата
Ако , пак ќе заглаголам
Ако
Нека барем утрото биде ведро
Небото не е веќе испокинато
Ете
Тоа ќе каже добредојде.

Небесна Возвишеност

Имало историја чудна на грев и пекол
На бигорни камења се врежувале ноќите
Меѓу сребрени кандила се спомнувале светците
И ете
Гревот не се покорувал на огништето
Пеколот ја фрлал сувата сенка
И немо глаголел
Дивина ли оди во тие зли очи
Жолти, слични на две оси без движење
Веќе не веруваше никој во тој свет
Секој се грчеше од своја болка

Раскажувам за стари мостови
Како човек без своја болка
Стоеќи меѓу Русалки со коси од свездена пајажина
Каде ветришата свират меѓу нив
Стојам без своја тежина на коските
Над непознати ридишта каде призраци бегаат од скрбот свој
Стојам зад некакви изгледани спили
Ослободуваќи се од патилата кои го глодаа месото

Раскажувам
Чувствуваќи се возвишено пред умирање.

Солзите на пониженоста

Молитвата што ја кажував секој сведен
Не ќе ја кажувам веќе
Не ја заборавив
Но ете не ја слушам на усниве, гробот ми го копаат
Станав само орудие во рацете на судбината
Остана уште пелинот како вино да го испијам
И за својата крв да не се сеќавам веќе

Ама ако
Ноќва, е ноќ на лилави соништа
Знам, ќе ја пронајдам шумата на моите копнежи
Повторно ете таму ќе ме опие чад од темјан
Ќе ме растрепери топлина
Сини снегулки во пеперутки ќе се претвораат
На далечно своно ќе танцува тагата и радоста
Ете така таму растам и оздравувам

Кажав и пак ќе кажам
Со светлината ги крпам пукнатините на животот
А незареаната младост некаја
Победата негова, родена во одмазда подла
Само дамка црна е во совеста
Кажав и пак ќе кажам
Поинаков сум од другите
Одамна ги избришав солзите на пониженоста.

Ја изгубив сметката за времето

Не кажувам ни збор
Не чувствувам ни болка
Кога се откопувам себеси од иловицата
Ете така најдобро се ослободувам од се што е темно во мене
И
Со сите недоживевани идни искушенија
Ја доживувам исто како дете чистотата на душата
Подареното спокојство ме брани од секој грев
И
Не ја кријам веќе својата сенка
И
Не ги сожалувам веќе некои кога гледам како трчаат накај пеколот
Ги оставам тогаш луто и рапаво да реват како пци
Глодаат кутрите подмолен јад
Ме оскрбија,нејсе
Туѓиот грев во сурово самозаборавање ме фрли
И огништето мртво го стори
Нејсе
Сега молчам,наслушнуваќи ги тишините во далечините
Се смирувам,чекаќи сега свездената светлина и вечерва да ме понесе
Знаеќи дека ќе бидам помлад и од некогашната младост
И така,ја изгубив сметката на времето
Хм,обземен од копнеж повторно ќе летам

Млечен Поток

До млечниот поток отидов
Таму каде што и свездите пијат Амброзија
Стоев,ширеки ги рацете
Го опијанив срцето
Тераќиго и тоа да погледне во длабочината на животот
Таму се поздравив учтиво со Русалките
Им кажав
Не сум веќе судник на небидници и негодници
Некаги
Нема им лежи под градите славата на злодејството
Мене,не ми се буди веќе сверски крвта
Пепелта со која ме покријаа,надежта ја распрета
Го повратив еднаш на полноќ чемерот
Се ослободив од зимските апежи
Не ќе се повтори веќе
А сега слушајте
Должен сум да раскажам за иконските дни
Гласот ми станал веќе памучен
Ја надраснав човековата безначајност
Се ослободив од оковите на ребрата
Сонцето веќе лежи на чело во широко
Ги пронајдов изворите на спокојството
Вие сепак не верувајте

Бескраен лет

Алчната агонија проба да ме голтни во еден здив
Но ете
Загатливите тајни ја проколнаа
Пустата, споулаве целосно
Та
Ноќе, небаре е врколак одеше покрај оградата
Наутро, низ спилите се спровлекуваше со цвилеж
А мене
Ми помогна болскотот што ветуваше возбуди
Па така со насмевка воздивнувам под свездите
Со челото се потпирам на земјата
Тивко и шепотам за тајните на животот
Го чекам Бескрајниот Лет
Миросаниот ветер предупредувањето од Смрта го донесе
Знае дека
Во религија на нејасна љубов веќе не верувам
Свечено осаменоста со обред ја напуштив чекаќи го Бескрајниот лет
На разделба еве глаголам
Не го барајте постојано изворот на животот
Животот е непресушен извор кој се пие сам себеси
Не го барајте
Алчната агонија ќе ве голтни во еден здив.

Прстот на Судбината

Моите коски ќе раскажуваат подоцна
 Кога низ нив ќе поминуваат невидливите врвици на вековите
 Сега,ех
 Сега само се цедат самите од себеси
 И од горчливиот вкус на Смрта
 И од Бесилното Сениште што со врелина било препокриено
 А ете,со секое стемнување
 Ги клавам рацете низ свездена пајажина
 Се јавам споро,сигурно кон спокојство и тишина
 И под светени манастирски сидови тивко глаголам
 Сенката веќе не кленкува пред сенки и сеништа во ноќта
 Врелината на прстите ги задушува морниците на земниот живот
 Јаремот од коски пука
 Етеја
 Над сртот се поткрена и месечината
 Трепетливи пламечиња се движат во круг
 И над црни облаци,и над црна земја сум
 Стојам и гледам
 Не ги слушате моите воздишки
 Вашите и моите соништа се различни
 И нема веќе солзи
 Чудесен спокој прима утеха во својот заборав
 Се ослободив така и од последните сомневања
 Успеав,конечно да ја прочитам вистината врежана на челото
 Бездруго
 Немора да ми се прости
 Доволно ми е што прстот на судбината ми покажува каде да врвам

ИГРАТА НА ПРОНАОЃАЊЕТО

НЕОЧЕКУВАНО,НЕОЧЕКУВАНО ДУШАТА ЗАПОЧНА ДА ЈА ИГРА НЕПОВТОРЛИВАТА ИГРА НА СОВРШЕНСТВОТО,ИГРАТА НА ПРОНАОЃАЊЕТО ,СЕГА ВЕЌЕ НИ КОСМИЧКИТЕ СИЛИ НЕ СЕ ПРОТИВЕА НА ТОЛКУ МНОГУ СОВРШЕНСТВО ВО ТОЛКУ МАЛ ПРОСТОР,СЕ СЛУЧИ НЕИЗБЕЖНОТО И НЕМИНОВНОТО...ДРУГАТА ПОЛОВИНА САМО ЈА НАДОПОЛНИ ПРАЗНИНАТА КАДЕ НЕКОГАШ ЦАРУВАШЕ ТАГАТА.....ВРЕМЕТО ГИ БРИШЕШЕ ДЕТАЉИТЕ НА ЗАБОРАВОТ,И ГО ПРАВЕШЕ ТОА ШТО ОДСЕКОГАШ ГО ПРАВЕЛО.....НА ГОРЧИНАТА И ПОДАРИ НАЈУБАВ ПОДАРОК,ЦЕЛИНАТА НА ДУШАТА.....И СЕ БЕШЕ ЕДНАКВО.

И СМИСЛАТА НА ЖИВОТОТ ВПИШАНА НА ДЛАНКАТА СЕ ИЗБРИША....НАОКОЛУ...ОКЕАНИ ИСПОЛНЕНИ СО ЉУБОВ...МОРИЊА БЕЗБРОЈНИ СО ПРИЈАТЕЛСТВА...ЕЗЕРА КОИ ГИ ЗАПЛИСКУВАА СЛАТКИ БРАНОВИ НА СРЕЌА..РЕКИТЕ НАДОЈДЕНИ ОД СЛАТКИ ЗАДОВОЛСТВА..ПОТОЦИ СО НЕЖНОСТИ..И..И НИЕДНА КАПКА КОЈА НОСИ БОЛКА..

Конечно

На земјата,сраснуваше каменот и човекот
А на небото
Во светлината пливаше ртената младост
Обележена во точен круг на златна река
И така
Една доба,еден живот се објаснуваше со студенило
Само во дните на големите празници се облеваше со сонце
Ете тогаш
Ослободен од коските и жилите го наоѓаше спокојот
Се спушташе лесно на ветеровите криља
Липаше,и со огнени копита ги дробеше сите зла
Иташе во прозирните далечини како пупка на дрво
Ги давеше лилавите сенки во соништата
Кажуваше,добро е
Конечно разбрав зошто им се случува на несреќните

Безименост

Го избришав името од дланката
Молчев
Можев сега да бидам безимен
Можев сега да бидам со друго име
Молчев
Видов
Остана таму врежано на крстот
И тогаш
Се провлеков низ сонот ,го доживував како живот
Бев лесен,во загатлива Белина
Не му верувајте на овој сон
Но сепак сум возвишен
Не ми завидувајте мене,завидувајтеим на слепите
И времето тука се спровира безимено
Немаше тајни
Можеби знете
Ги надлетав и облаците и ветриштата
Прозирен сум,ја откривам иднината
До вестителот стојам
Гледам,кој тајно ми суде,кој тајно ме гонел
Кој чинки на праг ставал
Не сокрив ништо,
Затоа го избришав името од дланката.

Татнеш

Тивко прословувам
 А гласот удира, татни насекаде
 И во мртвите дни
 Баравте да ви читам житие старо
 Сега морничавете се и во сонот
 Стравот ќе ви се наталожи како талог
 Живи сенки ќе ви го пијат здивот
 Конечно ќе дознаете колку е тешко предавството

Прословував молитвено

Боже, закитиме со Венец на Манастирски Оган
 Силата твоја нека прости
 Благословимија слогата со Небото и Месечината
 Разбурчкајмиги сите собрани сознанија
 Јас клечам пред тебе
 Сега сум поинаков
 Немам веќе семе да сеам
 Узнав, сум бил отсекогаш без род и пород
 Еве
 Последната Вечна Солза на болката ми се лизга од оково
 Клечам и прословувам по втор пат
 Минував ѕвезди и созѕвездија, менував обличија
 Со покајание сум во себе
 Клечам и прословувам по трет пат
 Се ослободив, сега ослободиме и ти

Усните безгласно се движеа
 А гласот однекаде удира, татни насекаде

Обличие на Светлината

И не лутете се
Утре
Утре ќе се молам,и ќе ве споменам
Еве,и сега клечам чекаќи упокоение
Но
Не ве воведувам во сите тајни
Незнаете да читатете под кората на Јасените
За вечерва
Потковав ветар брзоносец
Спргнав лилава магла како Антерија
Ќе го длабам времето и ќе ги слушам чекорите наоколу
Во височините етеја
Се отвара единствената врата,на единствената бесконечна одаја
Се намалувам,гледам до мене спие пеперутка
Зачудо,на челото и го читам изминатиот живот
На огништето спиела напати
Во грч плачела
Сега е Фиданка млада во просторна точка
Таа е мојата денешнина
Сеедно
Се издолжуваме до ларвата на нашиот утрешен ден
Чудотворен е,низ него созреваме
Не покрива и светлина и сенка
Не обзема топлина,низ розеви предели патуваме
Утрешната Свадба ја гледаме
Подмладен,со насмевка во вериги на мигови газам
Гледам,велви пеперутката
Дозреа,парче сонце земи,од виното напијсе
Гледам,велвам,Светец си бил,во кожурец од пеперутка сокриен.
Нараснувам,се распрснувам,го земам обличieto на Светлината.

Нова Религија

Ќе изгрее поинакво сонце
 Ќе зборувам друг јазик
 Ќе глаголам над грешници
 Додека многумина ќе гледаат прозирни далечини

Некои само ќе кажат
 Видиго пустиников дојде со нова религија
 Се здружил, со оганот, со воздухот, со земјата, со водата
 Сега, бавно се движи во времето
 И буди невидливи понорници низ вените

А јас
 Брзите потоци на куп ќе ги собирам
 И нови молитви над ораници ќе расфрлам
 Згрчени утроби на нови дојденци ќе смирам
 Загатлива насмевка нека стои на лицата пеплосани

Кришим ќе им кажам
 Копнејте по крвата, и жилите нека ви набрекнуваат
 Со омаен мирис воздигнувајте во градите
 Темните пупки не ги сонувајте
 На крајот од вашата втора младост во рацете имајтеги.

Веќе не јачете попусто
 Не се скаменувајте
 Со чиста бела кошула кон трепеливи далечини тргнете
 Не се плашете
 Машката набрекнатост од копнежот на исчекување ќе ве ослободи.

Неверувате, навистина
 Ќе изгрее поинакво сонце
 Ќе зборувам друг јазик
 Ќе глаголам над грешници
 Додека многумина ќе гледаат прозирни далечини

Пред олтарот на времето

Во центарот на вселената,каде тишината спиеше
 Пред олтарот на времето неродено дојдов
 Старата наметка на жрец пагански ја облеков
 Скиптарот со симболи моќни врежани го зедев
 Маѓијата на древните времиња да ја воскреснам.

Во кругот на мртвите спомени влегов
 Испишан беше на карпата црна
 Олтарот беше исклесан во два видови на болка
 Надежите четири факели светли ги поставив
 Чекав само месечината на сводот да блесне.

Без агонија,без тага,и три невини лета,
 Го повикав ветерот на заборавот
 Онемен ,папсан,бришел во планините со горчини
 Ќе го воскреснам во длабочините на сопствана крв.

Без лик сум,ја повикувам ноќта темна
 Со љубов прегорена пеплосана ,ја повикувам зората
 Дивиот непокор ме мори,го повикувам пладнето
 Да се соединам со водата збесната,повторно ја повикувам ноќта темна.

Со вистината за самиот себе,сидовите на амбицијата ги рушам
 Не ја познавам слободата,освен слободата на вистинското постоење
 Со чудна болка во вековите се сновев,се таев напати
 Одговорот на ликот твој го најдов,напишан од претходниот живот.

Времето ме газеше,со гробови ме препокриваше во прав се правев
 Престанав да гледам,од пукнатини слеп излегував,чекав свезда да бидам
 Морнар повреден двапати во морето црно од тага пловев
 И тогаш и сега,се што небеше ,сега си во мојот свет.

Лесно ми е сега да бидам,и земја,и сонце,и вода и пламен
Име кое чека да умре,во ништавило пепел безимен да бидам
Во вителот на повторното раѓање со преморени години влегувам
Од сенка сторена,желно заробена,со вино ќе те благословам.

Законите на судбината низ молитва ги кажувам
Со немоќта ги открив,низ несовершенството ги провлеков
Удирам на земјата,и прв пат,и втор пат ...и седми пат
Мртвото нека го проголта,мрачното нека го поклопи,капката живот останува.

О душо прастара,одрекнисе од очајот,од стравот,од празнината
Биди сам со своите мисли,во искра се претвори,биди пламен утре
Биди сам со своите мисли,во капка се претвори,биди река утре
Биди сам со своите мисли,во облак се претвори,биди утре небо
Биди сам со своите мисли,во грутка се претвори,биди утре нивна плодна.

Оче прости им ,незнаат што прават

Нежно,небаре ми е пријател,ме прегрнува свер со човечка болка на лицето ,и со прикриена радост тивко зборува,знаеќи дека го слушам....и на тишината и здосади тука да господари,затоа ајде не молчи,развеселија во овие твои последни мигови....сакаш ли навистина да слушам,сакаш ли навистина на ликот да ти насликам уште една бразда длабока,ете за сеќавање,го прашувам...со голите заби прави нечуен акорд во воздухот,малку погледот го врти накај исток и тишината лакомо ја голта...искушението ми е облека моја,само да знаеш,сонот ми е во предворјето каде нема ни сеќавање,ни враќање...не се огласувај сега сверу со кучешки јад,истекувај низ раните на бигорот насобран и така ја држев долго смрта на пристојно растојание...рацете сега ми се празни,немам веќе ни прегратка,и таа замина во неповрат,исцеден до последна капка сила,бесилен сум,ги немам ни моите четири очи,тие весели вестители на секој мој нов ден,матниот сомнеж сеуште ги мами,со илузија ги храни,и себеси за славеник се прогласува...повторно му ја напикувам тишината околу напукнатите усни,тераќи го со втеречени очи да го гледа раѓање на крикот иден...има повеќе од 8 месеци,заради омраза на старата мајка,младата мајка која и сега покорна е на фанатични селски желби од старата мајка,минатото го избриша,без одговор за иднината,ме испрати,осамен и пијан до мојот гроб,издупчен од молци на литоста,по пат застанувај,и прашувај познаници,непознати,секаде во секој женски лик...ти ме заборава еднаш,засекогаш ми сврти грб...да...сите женски ликови беа со еден лик..нејзиниот...на младата мајка...ти кажувам сверу со човечка болка на лицето,и ове редови се само обид да го искорнам наталожениот заборај што ми се собрал....не се огласувај,имам уште да глаголам...ќе ја разбудиш водата во немирниот поток,само што заспа,некаја нека го смири немирот,а кога ќе се пробуди со некој весел жубор,иднината на младата мајка ќе и ја каже...во молитвите нејзини ќе ме има како Јуда Апостол,кој продал се што му е свето,со солена вода збрана во својата осама,прагот ќе го замива,од уроци и болештини разни ќе се брани,а подолу од неа три чекори,старата мајка со маѓија,повторно три рала катанци ќе заклучи,рајатот свој да си го осигура,очи на младата мајка да заслепи...ахххх...воздивнувам....грозорна осаменост на душата и се лепи...расејува парчиња од душата по луѓето со чудни маски околу неа..со месечински мраз тајната ја крие..кога наутро,сама ќе се вонте во сеќавањата,низ тесните пукнатини на минатото,се намалува пред споулашеноста на новиот ден,новата животна неизодена стапица...не ме гледај вчас овој,маливе црни песишта што ми се сновеа низ телото евеги дојдоа и овде,од месово соголена повторно со јадовина да се нахранат,остана уште малку,а тие кутрите квичат болно гладни се три дни,а јас рајаат бев без нив,со пламените јазици по полусувата крв одат се до свеста моја,каде мешаат и испрвртуваат

се,ама се,и спомени,и мртви надежи,и болката и бесот,се ама се,прават така едно бескрајно повторување... од сопствената тежина да знаеш ќе се ослободам,дали сега на пладне,или вечер во сонот...за збогум,една паганска молитва ќе ти кажам,и дедоми,и прадедоми ја кажувале,небиле ништоверци,туку небото така го кинеле,врвицата своја си ја отварале,во полураскинатата утроба светот го затварале...

Утрешен призрак во бездната на минатото ќе спие
 Со шушкаво ревење химната на пламенот ќе ја пее
 Некој ќе ја разголува земјата бегаќи од новата пустина
 Со внатрешна горчливост ќе се распрснува во ситни капки
 Ќе забучат со рев очните суводолици
 Попладневен ветер тагата ќе ја смекнува
 Подивена душа со модра сенка ќе покрива
 Разбуричкани времиња ќе се плодат,копилиња ќе се раѓаат.

Седи уште час еден,слушниго уште ова па потоа фати фит фиделија...ослободен и растеретен од земна тага,исчистен од гревови,со малку бледило на ликот,оставам лути пци со ликови мене познати,од сенката четириесет дни да ми колваат,жедно здивот на земјата го пијам,додека мирисот на темјан го капи моето испиено тело со ехото на вечнаја памјат....а ти Оче прости им ,незнаат што прават.....

Загатливо,сокриено испревртено

Загатливо,сокриено испревртено,и малку чудно
во збор,кој не е збор
Ќе ја напишам мојата вистина.

Неможам да зборувам,не читај
За воздух грам се борам
Треперам од леснотија,само паѓам попусто.

Отровни,оловни дождови ме копаат длабоко
Имав срце,зарем не,без срце канџите на магливе ме стегаат
Коските гламји црни станале,верига недогледна сторија.

Крцкот низ заби,тајна ,тајни влечат небаре ќе кријат
Од гром,од камен,од црнејца,од иловица
Не молам,пред копјето на утрешнината чекам.

Имав грло,ветришта луњи,и брзаци не итаат
Пролетна песна на цвеќиња зумбули ете ја ставаат
Само волкот самотник некаде крај карпата ќе тагува.

Ковачот на дланките не кова,од грч или празнотија којзнае
Бол,или најбол,без копнеж,со призвук на ехо гавраново се смеам
Чекав,од чекање,прегорев,од чекање сега се распостилам.

Низ голо месо крвта бледа вези,гола зора,гол ден без светлина
Неиспакана,во стапица мемлосана ита
Во крчма жедна каде само грал еден има,бездна недогледна.

Книгата на времето со камшикот на настаните напиша
Прво беше детелина со четири листа, потоа гнев и бес
Бол, јад, чемер, во цитаделата на мртвите сништа сега сама се затвори.

Врвици непронајдени, викам низ раноденицата
И вие ли сте начнати од стапалките непроодени
Негнилост не ве стигнало, чекајте без итаница сум тука.

На брег непознат, на песок со возбуда без искушение
Галебе мој скршиго кафезот твој, закопаја и оваа лита сенка
По светов има доволно сенки, зарем не.

Нечујната тивка и малку таковна воздишка
Лиже рана на земја, од земја, низ прашина мелем траен
Каменот топол станал, се наскита, и вечната смиреност ја имаш сега

Црковните свона прстенот на зората го формираат
Низ расфрлани мисли крај пепелта го оставаат
Дивите бури непростувањето сега го забораваат.

Го оставам последното платно ненасликано, без рамка е
Плачам, ова е солза само една радосница
Смислата на постоењето веќе ја узнав, без тага се разголувам.

Јас сега ќе молчам, а ти кршија тишината
Јаловото безбожие оставиго, паганци нека танцуваат некаде
Иловицава ораница нека стане, коска семе, плод род ете бидна.

Безимени Чувства

Доползувам до крајот на безнадежната патека
 Дека е така ,безимените чувства за мене зборуваат
 Со пресушени вени без капка крв сум
 И пијан од солени солзи,синоќа обилно капеа по ликот
 Ги врзав во горделиев чвор сите патеки
 И ја чекам последната бура да ме собере
 Да ме сомеле во нејзиниот вител

Повторно занесено чекорев во една сива зона,без мисли,со уморни соништа кои тежок товар ми беа,отидов да ги исфрлам,само една патека пред мене беше,патеката во царството на ладниот мрамор,каде фтиснати беа многу ликови.
 Пресмртната агонија на снопот на клетки ме натера посилно да го стегнам тој дел на телото,повеќе од навика го правев ова движење,кога би имал само малку енергија,знам,ќе им дадев некоја бледа надеж да започнат да се регенерираат,но и тоа го немав,само ги слушаш како со крик една по една умираат,со секој нивни крик губев по еден спомен што во себе го криеле,знаев дека празнотијата душевна се проширува и дека полесен сум за неколку спомени,во целиот тој занес како да ме врати врисокот на старицата која и денес ја проколнуваше судбината,сакав да ја одминам,но неможев.низ црни зборови јадот го истураше

Јадот и чемерот лице потемнеа
 Млада душа зацрнија
 Земја наранија,жедна за солзи ме сторија
 Ноќи,ноќи лик му милував
 Утеха на гради негови лепев
 Болка да му смирам,душа да му залечам
 Бура да му смирам
 Рани да ми зацелам

За миг се сопре,на крајот на левото око трепер еден заигра,тивко со шепот како што мајка може да испушти кажа

Сине

Гледам и тебе јадот те меле
 Чемерот пластови дебели сида
 Оди подалеку од оваа место
 Ако и само грам надеж има
 Зачекори повторно по некоја патека
 Каде фенери светат
 Каде врвеж има
 Еве тука
 Спие во вечен спокој
 Мојата мртва надеж за новиот ден
 Прегоре од јадови по невозвратена љубов

Розата што ја носев на земјата ја положив, денешните шурки беа празни, па само како ладен ветар
 зборовите се провлекоа од испуканата уста

Нема надеж мајко
 Мртва е како што е мртов минатиот празен миг
 Мртва е како што е мртов идниот миг
 Како што се мртви сите мои соништа
 Веќе на болката се претплатив
 Ги собрав сите парчиња на куп
 Тоа ден го нарекувам
 Навечер во темнината на колена клекнувам
 Ги бројам сноповите на мртви клетки
 Веќе и судбината не ја преколнувам
 Кошула пролетна ми дарува
 Од коприви е и жили од пиреј врзана
 Пред олтарот за последното причестување ме донесе
 За идното опстојување ме припрема
 Во новата димензија веќе обликот го имам
 Маѓијата бела ја нема веќе во срцево

Ова беше просторот на самотијата, без зборови заминав, оставајќи ја старицата која ете и утре ќе
 дојди слични зборови да каже. заминувам носејќи ја во себе новата болка која се припрема од
 новиот сноп на клетките, ги губам секојдневно, некогаш по една некогаш по снопови.

Полусон

Додека муграта осамнува под ризата од секакви исправувања
 Нужноста станува предизвик
 Осојните суводолици се покриваа со разни зелени биља
 Планината во далги се свиваше
 Се преобразуваше во разни обличија на бесни диви животни
 Молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Напукнато сонце ме повикува на Богослужение
 Со меч во раката е од кое тече крваво миропазание
 Со едната нога на земја беше
 Другата, како мал лак во бездна се губеше
 Подава рака, мисли ослепен разбојник на друм сум
 Го следам со млак поглед
 Се заплеткува во своите сенки
 Гледам, во очните глобочини вриеш од страв му се распостила
 И крвта негова има реа на пеколен смрад запишувам во сказание.

Клекна
 Не крена меч
 Ме допре со прстите на челото
 Проклет да си
 Еден до друг сме
 Разделени со разбуричаноста на сопствениот пекол
 Опак плод ли си, повторно прозборе
 Убијме, закркорив, останам ли жив кога и да е ќе ти се одмаздам
 Упокојме не ме оставај да се мачам.

И сега верувам,мојата смрт ќе ме одмине и во идното столетие
Повремено ме обзема полусон

И тогаш молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
Ќе минам повторно под виножитото на моите сништа

За првпат ќе се помолам за двајца
За две млади јаворови стебла.

Песна над песните

Одекна во просторот песната над песните
 Ја пееше Љубовта mireќи го немирното море на чувства
 Си поигра чудесно со светлосни зраци
 Без страв го прегрна и сонцето
 Седна мирно на патеката со времето краток разговор да направи
 Не брзаше никаде
 Со мирисни сеќавања ги нахрани соништата
 Ги разбуди и самовилите хор нежен да бидат
 На желбата и проговори
 Создадија сега и овде сонетата на животот
 Пишувај со планинска роса
 На сребрени облаци, на зелена трева, на кристали блескави
 Нека свири неуморно оркестарот на свезденото стадо
 Крилати коњи нотите ќе ги разнесат насекаде
 На изворот каде што се раѓа новиот ден
 Зората, најубавиот плод на деноноќието ќе го благословам
 Со светлината венчајсе, Со ветерот помири се
 Небесниот покров отвориго, земјениот тепих распостелиго
 Жуборот нека клокоти, нека се буди се што заспало
 Небесните харфи струните ќе ги затегнат
 Ќе треперат со сите срца каде дом јас имам.

Душата додека слушаше тивко трепереше
 Од северното небо другата половина ја чекаше
 Го слушаше гласникот од бескрајот како пее.

Крај на вечноста

Те оставам таго,ти аждајо дедедгала,дембелице ненаситна
 Моево срце широко е сега за нови ликови
 Те проколнувам,бидиму сестра на скитникот во пустина
 Сторисе друшка верна на прашината ветерова.

Пустошот твој го преживеав,од криците твои не се плашам веќе
 Како гаваз лут Заборавот ќе го оставам да биде со тебе
 Да те гази,да те мори,миг мирен да не ти даде да се плодиш
 Јас,Густа шума од среќни моменти ќе посадам,ти пукни на сто парчиња.

А ти,Малечка моја што секојдневно паѓаш,и темнееш,и се гасниш
 Ветриштата на животот не однесоа далеку,преку седум планини
 Со седум реки не поделија,седумте извори на вода ни ги затворија
 Сега јас сум во седмата цитадела
 Ти во третата.

Овде алхемијата ја научив,знам сеќавањата да ги бришам
 И,Од сите солзи пролеани по тебе бисери најубави создадов
 Ако ме стретнеш во некој твој сон нема да ме препознаеш
 Повторно свездата мајкина на градите ми свети.

Несакам да дознаеш што значи да си заборавена
 Со сенките да танцуваш,илузијата да ја мирисаш
 Само види колку се долги ноктите,кога зората не се раѓа
 Слушнија душата твоја кога плаче за делот изгубен.

Јас сум на крајот од вечноста
 Душата моја со сенката твоја преградка прават
 Сенката моја ја оставив
 песнава да ја напише .

Скитник вечен

Ги пијам жедно дните нејдојдени
Од чашата на судбината
Небаре се сок од горски капини
По некоја капка горчлива е
Пелин носи во себе

Неуморно талкам по пустите улици
Смракот на скапаните души го вдишувам
Немоќта ме загради грам утеха да им дадам
Демонот ме демни на аголот
Гладен е за смракот гледам
Вели со урлик кога полноќта дојде
За ним нема спас остави ги тука во сопствениот мрак
Нека лутаат до зорите
Кога денот ќе ги спржи

Барем шепот ќе кажам за ним
Нека биде тивка молитва пред параклисов
Кутрите тие
Зошто ли мајка ги родила
Кога со првиот плач во мрачен очај ги завил
Кога наместо млеко јад цицале
Кутрите тие

Повторно демонот сега низ заби сласт цеди
Оди ова се изгубени души
Проколнати од дедопрадедо
Неплач тие ако мисли ти
Тажната виолина така пее
На момчено со лити партали
Оди помогниму нему
Срцето му е полно со љубов нежна
Не го гледај во ликот циган е тој скитник вечен
Пее во осама за невина девојка
Продадена којзнае каде
Оди рече демонот
Мирисот на твојата душа ме мами

Призрачна Книга

Во стара призрачна книга
Прочитав ракописание и узнав за настани
Го разгрнав минатото
Во некои далечни продувани векови
Видов
Замаен сојуз на небото и земјата
Трње и растенија што треперат пред веци луги
И видов и прошетав
Под разјадена месечина во опустено село
Каде утрата бавно осамнуваат
Исправен на нозе, на праг правлив стоев
Сенките растеа, се ширеа, огништето го покриваа
Стануваа ноќ во ноќ, така пепелта за себе ја криеа
Притаено жарче таму чмаеше
Чекаше заграб суварки, повторно да пламне
Сидовите бигорни, ветриштата ги глодале лакомо
Сега правлив ситен песок беа
Спомените што ги впиле со грч се сушеле
Кога паѓале, со библиски тресок на карпа јачеле
Овде видов
Магиска светлина на надеж како провејува
Бескрајната темнина на страв во темна бездна се сурнува
Можеби уште ќе читав
Но сонот на поклонение ми дојде
Свеќата лоена полноќта ја испи.

Слушнете
Како Облаците темнината ја расфрлаат
Птиците пеат низ немошта
Карпата стенка со крикови
Тоа е се моите зборови за Љубовта

Син Ми е

Сонцето беше пред својот заод,кога се осоколи да ме прекори,или да ме проколни..малку беше блед,со стиснати тупаници..и крвави белки под густите веѓи..лачот од милоста беше му се исцедил од усните одамна..прословив пред другите двајца со кој дојде..Син Ми е,во ноќите се спровираше низ замрсени мисли..не е лош..и тој утре пред Олтар ќе клекни и ќе се завети пред Бога..само две црни сенки со лутина го прекрстија...етеја,едната и од тука,од бронзенава месечина ја гледам..станала безаба,и магла ја налегнала..а другата,привидната смрт наекаде по постели ја растура,и со машка пот ја мие..пуштетого,сеуште има скриени желанија во него..поројот знам ќе го одмини,и тој утре Вестител на Коњ ќе биди..сега е само жив непокорник и мал бунтовник..грешен сум,грешен е грешни сте и вие,ги помешамве вчера или завчера молитвите покајанички.јас ќе го Благословам,нека биде тоа моето последно збогум..ќе оставам потоа во Бесконечната Ноќ со мојата стврдната крв....

Не е ни битно,се смилив

Ако играта нема крај..како ли ќе бидам победник,..не е ни битно,се смилив..длабоко сега во заборавот е чудната носталгија..и светот со сите поразени ветришта..единствено камените погледи самуваат во тишината..и пробуваат да направат така аутопсија на злото..да го расечат,да го распорат скапаниот стомак...да видат што така долго пустошело по земјата..брзите чекори на мермерните војници зборуваат..никогаш не биди сама или сам...презираја слабоста..и неполниги градите со страв..ова се само безначајни зборови,кои ги бришат границите на погледите,и го најавуваат новото постоење....

Ја изминав патеката на покорноста

Додека ветрот ме ослободуваше од слабиот трепер,оганото во крвта јурна,тој вестител на надежта,и малку заличуваше на слатко проклетие...Љубов си помислив..тоа бесконечие од нов живот,без скрб и јад,,без смрта во себе..еве велмав..повторно сум летач со јатата во височините,волшебник кој ја расекува нокта без капка крв да пушти..насекаде околу мене,под руменилото на сите мугри,ме чекаат чудесните сказанија..Жив сум и чекорам по брегот на невидливото и невидено море..ја изминав патеката на покорноста..десно од мене,во глобочините кркорат пригушено сенките скаменети..за ова вчера узнав..вселенскиот рев тука го слушнам..твоите и нејзините врвици се разминаа,судбината си поигра..само се насмевнав..споулавеноста некаја таму,во проклетијата од младоста.

Видов дека и во хасот имаше свој ред

Видов дека и во хасот имаше свој ред

Видов

Видов и Богомилка како се моли под сенката на Христос

Видов

Видов и како умираше Средата,раѓаќи го новиот ненасловен ден

Видов,зошто верував

Верував во Чуда,и нови димензии

И го видов светот на Вечните Мртовци

Но и ги видов сенките на земјата,кои се преобразуваа во ништожност

Ја видов и убавината на Смрта

Тоа братство до Бесконечие

Само неможев да го видам матното минато

Тоа беше се затворило во камена ларва

Беше го врзале вериги на осама

Подоцна

Видов и почувствував леснина во себе

Облеан со руменилото на новата мугра

Пречистен од грев

Смрта,смрта се приближува во галоп

Ќе ги оставам тука сите запишани молитви

Не ме оплакувајте

И не ревете

Упокоените не ја чувствуваат тежината на земјата

Видов дека и во хасот имаше свој ред

Видов

Видов и Богомилка како се моли под сенката на Христос

Претсказание за последниот лет

Велвам

Душата излезе од глобочините

Кај сум јас сега

Зер во својата јама сеуште стојам

Не го одложувам воскресението

Малку ревам пред сенката на светителот

Не глаголи барем пред небесата велми сенката

Призрачна месечина ќе те оплакува

Не глаголи

Не глаголи оти така шупливи копнежи раѓаш

Липтежот го пуштив низ грло,седнав на земјата

Голата тага во јудејска земја ја продадов

Велвам пак

Аште имам време за неколку сказанија

Без скрб без јад на раноденица последен пат ќе летам

Оковите на животот тогаш ќе ги кинам

Велвам

И старите Богови сега ме слушаат

Невелама сега дека имам мој над судбината

Го урнав засекогаш идолот во срцето што го носев
Та оковот на празнината што ја држеше окована празнината етеја пукна
Невелама сега дека имам мој над судбината
Но барем сега знам дека наоколу околу мене гори пламенот на Прометеј
Та мраков не е густ, не е леплив, не проклето зелен и лигав
Да и осамава сега ја презирам
Ех, се пробивам низ времето со моето кратко време
Малку куцам
Но сепак стигнувам до гладен и жеден вестител да ми беседи за светот
За престолнините
Да беседи за студениот ветар на северниот пол
За голите вејки кои тажно udaraат на куќата стара
Но тоа не е се
Ронките Љубов што останаа
Ќе ги расеам
По селата, по планината, по булеварите
Та кога напролет ќе завива пес, или волк, сеедно ќе ми биде
Ете тогаш ќе бидам скаменет под белиот зимски мов

И би

Можев да бидам крадец
Или пак волшебник лажен
Можев,можев и разбојник опак да станам
Или полошо,суров одмазник
Не препоставувате
Кнез дојден од под камената грамада ете сум бил
Славјански Кнез од Златната Орда
Порано Многубожна
Сега со Бесконечен болскот во Очите
Русалките ме предупредуваа во дом на Камени Срца да не влегувам
Ама ноќта без јасни ѕвезди беше
Со крик на сладострасен копнеж
И би
Се предадов на сонот
Совладан од живи сенки
Русалките повторно ме предупредија да се пазам
Ти си Големиот летач
На криљата ти се сказанијата
Исправисе
Источното сонце нека те огрее
Ќе живееш сам без жена,пород немаш
И така Тајната на душата ќе ја запознаеш
Чинките на бледата старица и лажната светица не ќе ти можат ништо
Ете узнавте немам тајни
Прелетувам ѕвезди,и седам скрнoze на облак бел
Така живи кругови правам
Во круговите цедам сребрена крв што ми тече во вените
Мелем е тоа за секоја човечка тага
Немие тешко сега
Зошто
Можев да бидам крадец
Или пак волшебник лажен
Можев,можев и разбојник опак да станам
Или полошо,суров одмазник

Сега знаете

Со крв си го купував правото на живот
Додека Слободата со пцости и клетви ми ја дадоа
Јудејците кои се појеа со солена вода
Кој не умееја ни да се помолат, ни да се покорат
Разуздано пиеа кисело бугосано вино
Од златен пехар на кого Судбината рѓата на заборавеност ја стави
Во срцето туѓата човечка смрт ја носеа
И ревеа во глобочините на ноќта со своите сомненија

Не им се лутам
Ќе го скинам и последното слово од мене
Ќе ги оставам забесто да се насмевнуваат
Знам
Нема да ги одмине лутата треска
Нема да ги одмине бледилото на лицата
Ќе се збогатат со мраз во коските и жилите

Сега знаете
Им припаѓам на заборавените
И ете не се игубив во Беспатијата

Мистеријата на Белата Роза

Додека ладните капки на дождот го миеа валканиот прозор,лежеше на креветот читајќи го дневникот кој го пишуваше до скоро,сега и тоа не можеше да го направи,потајното каење кое го криеше од сите ,каење кое го провлекуваше низ лажните насмевки што им ги подаруваше на сите кои доаѓаа во нејзиниот дом,а доаѓаа секој ден се помалку и помалку,каење кое го моташе во сите преградки ,преградки кои ги добиваше поретко и поретко,а кога ќе ги добиеше силно ги стегаше луѓето,толку силно што понекогаш и болка им предизвикуваше.....тоа проклето каење,се прашуваше самата себеси,зарем мораше да се роди во мојата глава...ех...не знаеше дека е едно од најопасните копилиња на совеста,копиле кое го носеше најоштриот и најболниот невидлив нож.....каење кое на некој чуден начин и го замрзнуваше ли мастилото во пенкалото или хартијата ја правеше толку рапава да неможеше ниеден збор да се стави,а толку сакаше да пишува во тој дневник,да пишува деноноќно и го отфрли теретот кој го носеше на себе....растеше каењето што никогаш не собра храброст да изговори две зборчиња...,туку се реши пустошот да го сее и низ тој пустош ја донесе илузијата која другите и ја даваа повремено,повеќето од забава,но некои од завист,а таа веруваше во таа илузија и силно нештедеќи се себеси иташе се фрлаше во секакви преградки,се качуваше по скали кои не постоеа,скали кои постоеја само во нејзината глава,негледаше дека некој друг од позадина ги влечи конците а таа само привидно се радуваше....

Го фрли дневникот и неплашеќи се од студенилото реши да оди по празните улици,насебе само го наметна мантилот за дожд со капуљача и брзо излезе од собата....некаде во скриениот дел на стреата од куќата седеше нејзиниот татко,со туп и незаинтересиран поглед ја гледаше дење улицата и луѓето кои поминуваа по неа,но него сеедно му беше кои беа,каде одат или каде брзаат,единствено што гледаше како низ улицата врви со параден стил двојната измама на неговата ќерка.....седеше без никакво чувство во себе,измина веќе 6 месеци од смрта на неговата сопруга,но тој не почувствува во ниеден миг жалење кон неа,креатор на таа измама беше токму таа,и можеби затоа сега тупоста во погледот со секој ден беше се поголема и поголема.

Се доближи донего,го допре до раката но брзо тој ја тргна под покривачот со кој беше замотан.

-тато,јас отидов да се прошетам малку низ населбата.

Неговиот поглед само остро и кажа.

-оди каде сакаш,само тргни ми од пред очи да не те гледам.

Замина, не да оди низ населбата туку исто каде што беше и мината недела, замина од далечина да ја гледа хумката која и после 8 месеци не изгубила од својата свежина, проба и сега да се доближи, но на некои добри сто метри повторно невидливата рака ја спречи, не и даваше ни за милиметар да го премине тој невидлив круг кој постоеше околу таа хумка, и затоа повторно додека ладните капки на дождот кој стануваше се посилен се лизгаа на мантилот, а од мантилот на нејзините нозе, седна на непознатата и необележана хумка и ја запали свеќата.

Поривот да ја пробие таа невидлива но за неа моќна бариера растеше, и со растежот бурата на гнев и разочарување збесна, започна клекната на колена силно да плачи, и низ плачот ги истураше своите лажни надежи што ете и ги подаруваа сите мажи....., а сакаше да отиде на таа хумка и како никогаш од утро до мрак да ја прегрне и да плаче, сакаше низ земјата да му ги испрати своите солзи во кој стоеа испишани со писмото на душата тие два зборови кои никогаш не ги изговори...

Ја гледаше хумката, и низ малглината што се ствараше повторно ја виде слабата светлина што светеше таму, никогаш неможеше да си разјасни самата на себе, кој оставаше секоја недела по една Бела роза и палеше кандило кое светеше 7 денови.

Мистеријата остана да живурка низ светлината на кандилото.

Пред олтарот на времето

Во центарот на вселената,каде тишината спиеше
 Пред олтарот на времето неродено дојдов
 Старата наметка на жрец пагански ја облекох
 Скиптарот со симболи моќни врежани го зедев
 Маѓијата на древните времиња да ја воскреснам.

Во кругот на мртвите спомени влегов
 Испишан беше на кarpата црна
 Олтарот беше исклесан во два видови на болка
 Надежите четири факели светли ги поставив
 Чекав само месечината на сводот да блесне.

Без агонија,без тага,и три невини лета,
 Го повикав ветерот на заборавот
 Онемен ,папсан,бришел во планините со горчини
 Ќе го воскреснам во длабочините на сопствана крв.

Без лик сум,ја повикувам ноќта темна
 Со љубов прегорена пеплосана ,ја повикувам зората
 Дивиот непокор ме мори,го повикувам пладнето
 Да се соединам со водата збесната,повторно ја повикувам ноќта темна.

Со вистината за самиот себе,сидовите на амбицијата ги рушам
 Не ја познавам слободата,освен слободата на вистинското постоење
 Со чудна болка во вековите се сновев,се таев напати
 Одговорот на ликот твој го најдов,напишан од претходниот живот.

Времето ме газеше,со гробови ме препокриваше во прав се правев
 Престанав да гледам,од пукнатини слеп излегував,чекав свезда да бидам
 Морнар повреден двапати во морето црно од тага пловев
 И тогаш и сега,се што небеше ,сега си во мојот свет.

Лесно ми е сега да бидам,и земја,и сонце,и вода и пламен
Име кое чека да умре,во ништавило пепел безимен да бидам
Во вителот на повторното раѓање со преморени години влегувам
Од сенка сторена,желно заробена,со вино ќе те благословам.

Законите на судбината низ молитва ги кажувам
Со немоќта ги открив,низ несовершенството ги провлеков
Удирам на земјата,и прв пат,и втор пат ...и седми пат
Мртвото нека го проголта,мрачното нека го поклопи,капката живот останува.

О душо прастара,одрекнисе од очајот,од стравот,од празнината
Биди сам со своите мисли,во искра се претвори,биди пламен утре
Биди сам со своите мисли,во капка се претвори,биди река утре
Биди сам со своите мисли,во облак се претвори,биди утре небо
Биди сам со своите мисли,во грутка се претвори,биди утре нивна плодна.

Ова е мојата тајна.

Ако некогаш го видиш темниот облак,тој предвесникот на бурата
 Се смее кисело,невесело,со малку лукавост во себе
 Намигниму исто како мене,ќе знам дека не си ме заборавила
 А јас низ ветерот поздрав ќе ти пратам,еден пожолтен лист

Тоа ќе биде твојата мала тајна,ќе ја чувам и тука во бескрајот

Ако некогаш некој продава ефтини сништа,не ги купувај.
 Празни се,со дождови ладни полни се,низ магли ќе те водат
 Незнам од каде знам,но сигурно знам,непријателите ќе ме паметат
 Пријателите со првата есен ќе ме заборават,но само ти ќе трепериш за мене.

Тоа ќе биде твојата тајна,ќе ја чувам и тука во бескрајот.

На крајот мој дознав зошто сум роден,сега го барам почетокот повторен
 За тоа каменот зборува,земјата слуша,птиците раскажуваа,ти само гледај
 Којзнае можеби ќе се скријам и во ружа некоја,мириснија добро во градината наша
 Да би постоел повторно небесениот лик треба да го створам,да ме видиш со срцето твое.

Тоа ќе биде твојата тајна,ќе ја чувам и тука во бескрајот.

Простими вечерва брзам,ме бара тишината вечна,сака да и шепотам зборови непознати
 Оставам трага влажна со солзава моја,чуваја тридена на дланките твои нема да исчезне
 Не кажувам збогом,несакам песнава да биде тажна,несакам секој збор да те пече
 Тргни во иднината,не се врти назад,не го гледај танцот на сенките,тажен танц играат.

Ова е мојата тајна,ја носам и тука во бескрајот.

Последна тажна песна

Со сите јазици на бесконечноста сега ќе зборувам
И моите најубави стихови ќе ги напишам
Небото со заносни акорди подршка ми даде
Волците со виеш рекоа пишувај додека светлината те љуби
Гавраните низ песната сами се провлекоа.

Не ми е потребна сега раскрсница со патоказ
Не си крај мене зошто не сум ти потребен
Но кога светот ќе стане постуден за 15 степени
Појди
Во твојата самотија ќе има доволно топлина.

Патиштата ни се поделија
Достојно не се разделивме
Секој твој збор ме болеше
Имаш уште три грама вистинска гордост
Барем таа не ја валкал со подарените илузии.

Зборовите сите се кажани, минатото не се менува веќе
Зарем не
Нема смисла сега да се бара виновникот
Или со тажни мисли да се другарува
Секоја ноќ е иста, за деновите не знам.

Мојата душа веќе се покаја
Заминувам таму каде што владее вистината
Но никогаш повеќе во твојата прегратка
Ќе ти ги вратам твоите три недосонувани сни што ги украдов
И никогаш повеќе нема да напишам тажна песна.

Се родив некаде во предворјето на Вечноста

Се родив некаде во предворјето на Вечноста како Ангел Милостив...Растев неодвоен од сите
Небесни вистини,Играв во облаците сини,се капев постојано во Руменилото на зората,во занесот
свој се прегрнува со тоновите на Небесните харфи...но за Тебе паднав на земјата,светев низ
Темнината твоја,ги симнав криљата свои,даваќи ти ја тебе Вечната Љубов...Но Ти,Ти ме смести
како сенка меѓу сидовите,ја разурна црквата во твоето срце..започна да се молиш пред лажни
светци..препуштена на својата бесмисленост,клекна и во Џамија мамеќи го така и другиот Бог на
својата покорност...

Сите патишта на мојата Душа во бескрајот почнаа

Сите патишта на мојата Душа во бескрајот почнаа и таму ќе завршат, крај мојата мајка во прапочетокот...и од тој прапочеток шепотот стигна....ја избра Љубовта како нестварна и чудесна облеана со милон бои..не те свати никогаш дека не се бореше за самотија и свет во кој ќе водиш бесцелни битки без цел,и никогаш не седна до тебе да ја слушни тишината на духот кој со вапај ја бараше во вртлогот на распрснатото срце од смртникот..Беше откинат од свездите тогаш,остана сам..не тагувај,Еоните на твоето идно постоење сега се раѓа,позади себе остави златен прав од твоите чекори..прегоре во оганот на човечката дволичност и неискреност,беше само бледа копија на изгубена мртва Љубов...погледај во далечините,,мирисот на влажните шуми ќе ги натопат твоите криља за да се вивнеш во Бескрајот...

Рецензија

Многумина кои во првиот момент ќе ја земат книгата во рака, веднаш можеби самите на себеси ќе си кажат, ништо ново, повторно уште еден обид на Човекот да си поигра со зборовите

Да и јас ќе кажам, токму тоа го прават поетите, играат со зборовите, но играат на свој начин, начин кој нам не носи низ сите светови кои постојат а ние затворени и врзани во слепилото не можеме да ги видиме, светови кои можеби постојат, а тие како Благословени од Музите им се отвараат сите тие тајни врати.

И тука, зборува внатрешниот глас на Чернодримски, онај скриениот, во душата завиткан, мистичен, но сепак чист и искрен, на моменти наликува на темен и злокобен, но сепак и колку да прозвучува злокобност сепак е искрениот глас на Поетот.

Многумина кои и вистински не го познаваат можат само да кажат се и сешто, но малкумина кои добро го познаваат знаат дека секогаш е со оргинални метафори, поштен према себеси и другите, носејќи ја својата насмевка како еден сигурен патоказ кон врвиците на животот, низ таа негова насмевка ни зборува...го купувам сонцето з авам да ви го подарам, легнувам во облаците за да сонувам за сите, и се карам со ветриштата за да ве милуваат со мирнотија.

Знам дека Чернодримски не моли за Љубов, туку со својот скриен сјај во очите живе, повеќе во забранетите зони на човековото битисување, и токму низ тоа битисување ги бодри сите кои паднале на колена, и знае, неговите неодосонувани соништа ќе ги отсонуваат поколенијата.

И со оваа книга кој на многумина им изгледа дека е исполнета со многу Тага, сепак, го збогатува непрегледното македонско небо со уште една Стихозбирка која внесува нова свежина.

Љубов, сеприсутна енергија која и никогаш не запира да тече, Љубов од која сите сме создадени, и тука е е една од најголемите инспирации за создавање на сите овие песни, песни во кој се соединети сите негови мисли и чувства и споделени со нас. зарем не сум во право. Љубовта и Поезијата се две работи кои и никогаш не се разделиле, туку една со друга се оплеменуваат избогатуваат. Енергијата која како извор непресушен блика од сите стихови на Чернодримски го оплеменува прво него а потоа и нам. се редат сликите како на филмска трака, течат зборовите како река незапирлива, свири виолината тажно, последната прграта е траорна, но кристалниот поглед и низ тишината ги избира зборовите носејќине со секоја нова песна на нова средба.

Во одредени моменти кога поетот се препушта на искушението кое го носи до сознанието дека вистинската Љубов е појака и од зивото и смрта, дека вистинската Љубов е вредна и од илјадници празни животи.

Жртвуваќи го сонот, го изгубив срцето, ја раскинав душата..
 Беше тоа залудно, и малку будалесто
 Стоеше, криејќи се позади лажната насмевка
 Го пречекорив прагот, не ми кажа збогум
 Имаше храброст, на Светиот Завет да плукниш
 Немаше храброст, солза да пуштиш
 Нема повеќе умирања, ни пак бесцелни бдеења
 За тебе, и проклетството го вкусив
 И дожливите есенски денови ги изминав
 Сега кога веќе ни на името твое не се сеќавам
 На Пиедесталот каде Љубовта се раѓа застанувам
 И просторот и времето во погледот се собраа
 и започнувам повторно, повторно
 играта на светлината и темнината денојна да ја играм...
 весело... еве повторно се смеам..
 научив повторно, од непостоењето во стварноста да чекорам...
 пред мене е Вечноста.. а таму непостоиш...

Пишуваќи опуштено, и низ опуштеноста градејќи го сопствениот стил на креација, забележуваме дека Чернодримски не им робува на воспоставените норми на креирање. пишуваќи со срцето а создаваќи ги некаде во неговите тајни лавиринти на душата создава песни кои ќе ги сакме и ние, но и времето нема да ги препокрие со забрав, туку и пколенијата ќе ги имаат пред себе, во оние свои тишини кога потајно ќе тагуваат.

До млечниот поток отидов
 Таму каде што и свездите пијат Амброзија
 Стоев, ширејќи ги рацете
 Го опијанив срцето
 Теракиго и тоа да погледне во длабочината на животот
 Таму се поздравив учтиво со Русалките

Љубоморно чуваната тајна на патување низ небесните пространства сепак Чернодримски решава да ја сподели со нас, откривајќи како е да се отиде на тој млечен поток каде извира Амброзијата од која пијат и свездите и Ангелите, но сепак не предупредува дека Русалките тие бесмрти чувари на тој чудесен извор можат додголку сме исполнети со зло, да не казнат.

Моите коски ќе раскажуваат подоцна
 Кога низ нив ќе поминуваат невидливите врвици на вековите

Незнам со која сила успеал да одлети и да се ослободи од овоземските стеги,но од овие зборови повеќе е јасно дека лесно се провлекол низ тие коридори на времето заминуваќи напред каде што е запишана сечија судбина на вечните Камења.

Секоја негова песна е најубава палата од темелот до кровот,и токму во секоја негова палата ние можеме да уживаме до оној момент се додека сонот не не зароби.

Да прочиташ една песна,значи дека си видел еден мал фрагмент од душата на Поетот,да се прочита цела стихозбирка значи да се види душата на Поетот во целина,ете,сега нам ни е дадена можноста и тука во оваа стихозбирка-Големиот Летац-Чернодримски да не води низ неговите скриени светови летаќи токму за нас.

Ја исчитав стихозбирката,и читаќи ја го добив впечатокот дека се наоѓам во најголемиот отворен Амфитеатар каде ние читателите седиме и ја гледаме најубава Вселенска Душевна престава,каде актерите,тагата,солзите,ветришата,понорите,но и скриените насмевки и кратки задоволстав од душата искрено и деноноќно играат токму за нас.

Ќе завршам со негота Игра на Пронаоѓање,каде се е кажано на јасен и едноставен начин се.

ИГРАТА НА ПРОНАОЃАЊЕТО

НЕОЧЕКУВАНО,НЕОЧЕКУВАНО ДУШАТА ЗАПОЧНА ДА ЈА ИГРА НЕПОВТОРЛИВАТА ИГРА НА СОВРШЕНСТВОТО,ИГРАТА НА ПРОНАОЃАЊЕТО ,СЕГА ВЕЌЕ НИ КОСМИЧКИТЕ СИЛИ НЕ СЕ ПРОТИВЕА НА ТОЛКУ МНОГУ СОВРШЕНСТВО ВО ТОЛКУ МАЛ ПРОСТОР,СЕ СЛУЧИ НЕИЗБЕЖНОТО И НЕМИНОВНОТО...ДРУГАТА ПОЛОВИНА САМО ЈА НАДОПОЛНИ ПРАЗНИНАТА КАДЕ НЕКОГАШ ЦАРУВАШЕ ТАГАТА.....ВРЕМЕТО ГИ БРИШЕШЕ ДЕТАЉИТЕ НА ЗАБОРАВОТ,И ГО ПРАВЕШЕ ТОА ШТО ОДСЕКОГАШ ГО ПРАВЕЛО.....НА ГОРЧИНАТА И ПОДАРИ НАЈУБАВ ПОДАРОК,ЦЕЛИНАТА НА ДУШАТА.....И СЕ БЕШЕ ЕДНАКВО.

Даница Петровска -Дани

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски-(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.

70

Предговор

Валерија

Рецензија

Даница Петровска-Дани

Графички Дизајн

Веб Студио- Вавилон

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио –Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Големиот Летач

2015 година Скопје

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и универзитетска библиотека “Св Климент Охридски” Скопје

Големиот Летач 2015 год 70 страни

ISBN 978-608-4778-00-4

COBISS.MK-ID 98214154